

Con Ma Trên Cầu Thang

- Tam Tang -

Viết theo lời kể của một phụ nữ Việt Nam sống tại Massachusetts.

Gia đình tôi chân ướt chân ráo đến Mỹ vào mùa Hè 1986. Cũng như những gia đình đến Mỹ theo diện "mồ côi" khác (không có thân nhân bảo trợ ,) gia đình tôi được hội bảo trợ thuê cho một apartment ở tầng thứ ba của một building tại đường Adams trong vùng Dorchester, đó là một vùng phụ cận về phía Nam của thành phố Boston (thủ đô của tiểu bang Massachusetts.) Gần chỗ chúng tôi cư ngụ cũng có một số gia đình người Việt nên chúng tôi cũng không cảm thấy lạc loài lắm! Cũng như tình trạng chung của các khu down towns tại Mỹ, nơi tôi ở đa số là người Mỹ đen và Hispanic (dân ở các nước Nam Mỹ nói tiếng Spanish và Portuguese) Tôi cũng nên nói sơ một chút về nơi tôi ở, Dorchester là một nơi nổi tiếng về tội ác và tràn đầy các tệ nạn xã hội ! Nó có tiếng xấu đến nỗi nếu bạn ở vùng khác đón taxi vào Dorchester sau 9:00 PM, tài xế sẽ từ chối bạn thẳng thừng. Ở nhiều khu phố trong vùng này cư dân không dám ra đường sau 8:00PM vì sợ "tên bay đạn lạc" từ các tay anh chị trong các băng đảng thanh toán lẫn nhau! Tình trạng cũng giống như một số khu vực tại Nam California ! Án mạng xảy ra như cơm bữa ! Người Việt mới qua vì tài chính còn hạn hẹp thường phải thuê nhà trong những vùng này để tiết kiệm được phần nào số tiền nhỏ nhoi kiếm được qua các công việc thấp kém dành cho những kẻ mới qua ! Trở lại chuyện của gia đình tôi, trong hai tuần đầu mọi chuyện đều êm đẹp. Người trên hội bảo trợ xuống dẫn chúng tôi đi lo các thủ tục giấy tờ, và tìm việc làm cho các người lớn trong gia đình. Gia đình tôi gồm vợ chồng tôi, bố và hai em trai nhỏ của chồng tôi Nhà có 3 phòng ngủ, vợ chồng tôi ở phòng lớn nhất, phòng giữa dành cho bố chồng tôi, còn phòng ở cuối hành lang dành cho hai đứa em trai Sau một tháng chúng tôi đều có việc làm. Chồng tôi và bố anh ấy làm ca một cho một hãng điện tử, còn tôi kém may mắn hơn nên phải làm ca hai cho một hãng chế tạo giấy! Hai đứa em chồng được ghi danh chờ học tại trường trung học địa phương vào đầu mùa Thu Hàng ngày tôi đi làm từ 3:00PM và về tới nhà khoảng hơn 11:00PPM. Mọi sự diễn ra êm đẹp trong hai tháng đầu Tôi cũng đã quen với công việc và supervisor của tôi đã cho phép tôi làm thêm giờ. Cũng như phần đông người Á Đông, tôi chăm làm và muốn có thêm thu nhập cho gia đình nên tôi thường xin ở lại làm thêm đến 3 giờ sáng! Một đêm, sau khi làm thêm giờ , tôi về đến nhà khoảng 3:30AM! Cảnh vật chung quanh rất yên ắng! Thỉnh thoảng mới có tiếng xe vọng lại từ con đường phố chính (Dorchester Ave) mà thôi! Bước vào nhà, ngó lên cầu thang dẫn lên tầng 3 và trong ánh sáng mờ mờ của ánh đèn đường chiếu xuyên qua cửa sổ, tôi nhìn thấy một bóng đen to lớn đứng ngay giữa lối lên của tầng hai và tầng ba! Một luồng hơi lạnh chạy dài trên xương sống tôi! Để trấn tĩnh mình tôi tự nhủ chắc đó chỉ là thằng Mỹ đen sống ở tầng hai mà thôi ! Đã từng nghe nhiều lời đồn không tốt về Mỹ đen và "Si" (tiếng người Việt thường dùng để gọi những người Hispanish,) nên tôi rất ngại chạm mặt với họ ! Tôi làm bộ cúi tìm vật gì trong túi xách tay trong khi vẫn từ từ bước lên cầu thang. Khi lên đến chỗ mà tôi nghĩ là sẽ chạm mặt tên Mỹ đen đó thì lạ thay chẳng thấy ai cả !! Tôi hơi rợn người nhưng ráng làm tỉnh bước tiếp lên tầng ba về nhà mình! Mấy ngày sau tôi không có làm thêm giờ nên về sớm, tôi có để ý về tên Mỹ đen nhưng không thấy gì. Rồi tôi cũng quên bẵng đi chuyện đêm đó.

Nhưng ngày thứ Hai tuần sau, tôi lại về nhà lúc 3:30AM! Vừa bước vào nhà ngược nhìn lên cầu thang, cái bóng đen bữa trước đã thù lù đứng đó tự bao giờ! Lần này nó nhìn thẳng về phía tôi! Tôi sợ điếng người, đứng chết trân như trời trồng mấy phút đồng hồ! Chừng định tỉnh lại được, tôi nhớ ra rằng trong xách tay của tôi có một cái đèn "pin" nhỏ ! Run rẩy tôi lần tay vào giỏ rút nó ra và bật sáng lên, rồi rọi về hướng cái bóng đen! Nó đã biến đâu mất dạng! Tuy rất sợ, tôi vẫn phải tiến lên để về nhà mình! Tôi phải cố gắng lắm mới khỏi quy xuống vì hai đầu gối của tôi run rẩy ngoài sự kiểm soát của tôi ! Cuối cùng tôi cũng về đến cửa nhà, nghe tiếng mở khóa chồng tôi ra bật đèn và đón tôi tại cửa Thấy mặt mày tôi tái mét anh ấy hỏi:

_ Em làm sao vậy Trông mặt em tái mét vậy Bị cảm phải không ?

_ Em không sao cả _ Tôi lắp bắp trả lời _ Anh đã bảo em đừng làm thêm giờ nữa rồi mà! Không bỏ tiền thuốc đâu ! Tôi bỏ vào phòng tắm, tắm rửa xong xuôi tôi về phòng mình. Lúc này tôi mới kể cho chồng tôi về việc hai lần chạm trán với cái bóng đen ở cầu thang tầng hai! Chồng tôi, một người đạo gốc, gạt

phăng đi:

_ Em chỉ tin nhầm nhí ! Làm gì có ma quỷ lang thang trên thế gian này! Chắc em làm quá nhiều giờ, mệt nên "trông gà hóa quố" cũng nên! Tôi không cãi lại nhưng trong lòng tôi tin chắc là tôi không thể nhầm được! Mà nhầm thế nào được cơ chứ ! Chính mắt tôi nhìn thấy nó hai lần mà! Từ ngày đó tôi sợ không dám ở lại làm thêm giờ nữa! Dù supervisor có hỏi, tôi cũng viện cớ để từ chối! Tiền thì tôi cũng thích đó, nhưng nỗi sợ phải đụng đầu với cái bóng đen ở cầu thang còn cao hơn! Tôi đành chịu thua nó vậy! Mọi việc có vẻ yên xuôi, trong hai tuần kế sau đó, tôi không thấy cái bóng đó nữa! Có lẽ là do tôi về sớm vào lúc hơn 11 giờ đêm thôi Vào thời điểm này nhiều nhà vẫn còn thức nên bóng đen chưa dám hiện ra chăng ?! Tôi cũng không biết nữa, chỉ đoán mò như thế thôi! Gia đình tôi vẫn thuộc diện mới đến nên không quen biết ai! Chỉ vào ngày Chúa Nhật đi nhà thờ là cơ hội để gặp người Việt mà thôi! Cũng đôi khi chúng tôi gặp nhau trong chợ, chào hỏi nhau vài câu rồi lại mạnh ai nấy đi! Thành ra gia đình tôi cũng chưa quen một ai thân cả ! Tưởng mọi việc rồi sẽ êm đềm trôi đi! Nhưng cuối tháng Tám năm đó, chồng tôi cùng ba anh ấy qua New York ăn cưới con của một người bà con và nghỉ lại đêm bên đó! Tôi và hai đứa em trai ở nhà xem TV, khoảng 10 đêm chúng về phòng ngủ, tôi cũng tắt TV trở về phòng mình. Tôi nằm đọc mấy cái thư mới nhận của ba mẹ và các em tôi gửi sang từ VN! Khoảng 11 đêm tôi tắt đèn đi ngủ ! Tôi trần trọc không sao ngủ được, mãi sau mới rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Trong trạng thái đó tôi cảm thấy có bàn tay ai đó rờ vào chân tôi rồi xoa lên xoa xuống chỗ bắp về chân phải ! Tôi ứ ớ muốn thoát ra khỏi cơn mơ màng màng đó, nhưng không thoát ra được ! Tôi cố vùng vẫy rồi giật mình mở mắt ra được! Điều đầu tiên tôi làm là bật công tắc đèn lên, ánh sáng chói chang làm tôi hoa mắt. Tôi chớp chớp mắt rồi nhìn quanh xem có ai không! Phòng trống không chỉ mỗi mình tôi thôi! Tôi tự trấn tĩnh có lẽ mình bị ám ảnh nên bị ác mộng thôi! Nằm lại xuống giường tôi thao thức ngó lên trần nh' a không sao dễ lại giấc ngủ ! Cuối cùng tôi cũng tắt đèn rồi cố nhắm mắt ru mình vào giấc ngủ ! Tôi lại rơi vào trạng thái mê mê tỉnh tỉnh lần nữa ! Và cái cảm giác bị ai sờ lại đến với tôi! Tôi lại cố vùng vẫy để thoát ra khỏi cơn ác mộng! La hét, kêu gào trong giấc mơ một lúc tôi vụt bừng mắt ra! Tôi nhìn xuống cuối giường! Trời ơ! Trong bóng tối nhờ nhờ, cái bóng đen quỷ quái đang đứng một đống chình ỉnh ở đó! Tôi hét lên vang dội cả nhà ! Các em tôi chạy qua mở cửa bật đèn lên:

_ Chuyện gì đó chị !? Sao chị trông hoảng hốt thế ?! _ Em coi xem có ai trong phòng không ?! Nó vừa ở đây nè !!! Các em tôi tìm khắp nơi trong phòng và cả mọi chỗ trong nhà nhưng không thấy một bóng dáng nào cả ! Tôi nói rằng cái bóng đen đứng ngay dưới chân giường tôi, chúng nghe rồi chỉ ậm ừ cho qua nhưng có vẻ không tin lời tôi! Chúng trở về phòng ngủ tiếp, tôi sợ lắm vội ra phòng khách bật đèn sáng trưng và mơ? TV xem để giết thì giờ chờ sáng! Hôm sau ba và chồng tôi về, các em tôi kể lại chuyện đêm qua cho họ nghe! Cả hai chỉ cười xòa mà thôi, coi như chẳng có gì xảy ra cả ! Chiều đó chúng tôi đi dự lễ ở nhà thờ VN, khi tan lễ có một chị phụ nữ Việt Nam khoảng trên dưới 30 tiền về phía chúng tôi chào làm quen, sau vài câu chào hỏi, chị nói:

_ Tôi trước kia cũng ở chỗ anh chị Ổbây giờ, nhưng gia đình đình tôi chỉ ở đó đúng một tháng rưỡi là dời đi chỗ khác thôi ! _ Sao vậy chị ? _ Tôi tò mò hỏi lại

_ Tôi không biết có ai trong nhà chị thấy gì không ?! Chứ chẳng dấu gì chị tôi nhất lắm nên phải đi thôi !! Tự nhiên xương sống tôi lại ớn lạnh lên! Nhưng tôi vẫn cố làm tỉnh hỏi tiếp:

_ Chắc chị sợ tụi Sỉ và Mỹ đen phải không ?

_ Chắc anh chị nặng vía nên không thấy gì! Nói thật với anh chị là người thì tôi không sợ đâu! Đàng này tôi thấy ma chị ạ !!! _ Thằng Mỹ đen ở cầu thang phải không ?! _ Tôi thẳng thốt buột miệng nói _ Đúng đó !! Chị cũng thấy nó phải không ?!?! _ Đúng chị ạ !! Tôi chạm trán nó tới 3 lần rồi ! Mà nói với anh nhà tôi thì anh ấy cứ gạt phăng đi nói là tôi tin nhầm nhí! _ Trời ơi! Anh chị là người mới đến nên không biết đó thôi! Cái building đó bị ma ám lâu lắm rồi! Rất nhiều người thấy nó lắm! Cứ sau nửa đêm thì nó hay hiện ra đứng ở cầu thang đó! Tụi Mỹ đen và Sỉ nói là khoảng 10 năm trước nó bị bắn chết ở đầu cầu thang tầng hai đó!! Từ đó nó đóng đô ở cái building đó luôn! Nó thường chỉ nhất đàn bà con gái thôi !! Nghe nói nó dê dữ lắm đó !! Tôi quay bật lại phía chồng tôi:

_ Anh còn nói em tin nhầm nữa hay không?! Nó vào cả phòng mình nữa đó !! Cả gia đình tôi ai nấy đều có vẻ tái mặt! Chị ấy lại lên tiếng:

_ Chỗ building tôi ở vừa có chỗ trống, nếu anh chị muốn tôi gọi giữ chỗ cho ?! _ Chị giữ cho chúng tôi đi! Cảm ơn chị trước nhé! _ Tôi trả lời ngay không cần hỏi ý kiến của chồng và các người khác ! Và cuối tháng đó chúng tôi dời đi nhà khác! May mắn là ở building mới này tôi không thấy gì lạ cả ! Tuy thế mỗi khi lái xe qua cái building ngày trước tôi vẫn thấy rợn da gà!!! Note:

Tôi chắc nhiều bạn (nhất là các cô) cũng có kinh nghiệm về các con ma Mỹ đen hay Sì này ! Sống trong các apartments ở down towns nơi mà Mỹ đen và Sì thường sinh sống thì chuyện án mạng xảy ra trong nhà là thường! Có thể những con ma này hiện hữu thật! Có thể những oan hồn uổng tử này vẫn luyến tiếc cuộc đời dương thế ngăn ngại của chúng nên vẫn trồn lang thang trên trần thế mà chẳng chịu về nơi dành riêng cho chúng ở thế giới bên kia chẳng ?? Bạn có đồng ý về tôi đưa ra không ??

Xin các bạn cho tôi biết ý kiến về nghệ thuật kể chuyện ma của tôi nhé ! Nếu nó còn dở thì tôi sẽ cố gắng cải tiến để có thể kể "hù" các cô con gái ! Hi hi